

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. július 12.
(vasárnap)

Horváth Géza

MAGASZTALJÁTOK AZ URAT

Énekek: 150,1-2; 135,1-5.8; 804,3; 190

Lekció: Zsolt 135

Alapige: Zsolt 136,1
„Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökké való az ő kegyelme!”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy ünnepnapot szentelhetünk, és rendelésed, akaratod, parancsod szerint összegyülekezhettünk a te neved imádására és magasztalására. Hadd köszönjük meg, hogy méltó vagy arra, hogy vegyél dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást! Hadd köszönjük meg, hogy kedvesen veszed, ha a gyermekeid téged áldanak, és téged magasztalnak! Bocsásd meg, hogy ha nem csak Téged áldunk, Téged magasztalunk, ha nem csak Tőled vártunk vagy várunk olyan eseményeket, amelyek az életünkre nézve fontosak vagy szükségesek!

Szeretnénk most gyermeki bizalommal közelíteni Hozzád! Köszönjük, hogy ígéreted szerint Igéd és Szentlelked által mindenütt ott vagy, ahol Téged segítségül hívnak. Azzal kezdtük istentiszteletünket, hogy segítségül hívtunk, és megvallottuk, hogy segítségünk annak az Istennek a jelenlétében van, aki teremtette a mennyet és a földet, és Aki uralkodik minden időben, mindig volt, mindig van és mindig lesz. Engedd meg, Urunk, hogy alázatos szívvel és lélekkel, magunkat megüresítve jöjjünk most eléd azzal a vággyal és kéréssel, hogy mint gyülekezet, nevelj minket egyességre, mint Atyáddal egy Te vagy! Azzal a kéréssel és kívánsággal jövünk, hogy tápláld a mi lelkünket! Urunk, indíts bennünket bűnbánatra, de lelki örömre is, hogy megújulva imádhassuk a te szent Felségedet! Mindehhez kérjük a Szentlélek világosságát, bölcsességét és erejét. Jövel, Szentlélek Úristen, töltsd be a mi szívünket épen!

Ámen.

Igehirdetés

Testvérek, a napokban Bibliaolvasó kalauzunk szerint olyan szép zsoltárokat olvasunk a Szentírásból, és ahogy a múlt vasárnap, most is azt kerestem, hogy mi az a bibliai üzenet, ami összeköti ezeket a zsoltárokat. A Zsoltárok könyvének utolsó harmadát valami közös gondolat köti össze. Sok zsoltár kezdődik ezzel a felszólítással, hogy: áldjátok az Urat, dicsérjétek az Urat, magasztaljátok az Istenek Istenét! A felolvasott 136. zsoltár is így kezdődik: magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme! Hadd legyen tehát szó a Zsoltárok könyvéből, több zsoltárból összeszedve, hogy mire tanít bennünket ez a zsoltár, illetve ezek a zsoltárok, hogy Istent áldjuk, magasztaljuk és dicsérjük!

Ezek, először is nemcsak közösségi énekek voltak, melyeket a gyülekezet énekelt. Amiket most olvastam, azokat akkor énekelték, amikor a páskaünnepre készültek, vagy amikor mentek fel a templomba. Hallottunk a múlt vasárnapon arról, hogy ezek az úgynevezett zarándok zsoltárok, amikor Isten népe az ő rendelése szerint felment a templomba az áldozat bemutatására. Ezek azonban nemcsak közösségi énekek voltak, hanem az egyének, a hívő emberek hitvallása is. A mai zsoltár arról szól, hogy dicsérjétek az Urat, magasztaljátok, áldjátok! Az ötödik versben azt mondja a zsoltáríró, hogy: én bizony tudom, hogy nagy az Úr. Tehát nemcsak a közösség együtt magasztalja Istent, hanem a zsoltáríró is hitvallást és bizonyságot tesz, hogy bizony tudja, hogy Isten, a mi Urunk, különb minden más Istennél. Tehát, testvérek, ezeket a zsoltárokat lehetett a közösségnek is énekelni, imádkozni, és lehetett az egyénnek is mondani, imádkozni. Amikor valaki egyénileg imádkozta ezeket a zsoltárokat, akkor is úgy kellett, hogy tegye, mint a közösségnek a tagja. Ezt azért mondom, mert a hitetlen emberek között nagyon elterjedt, hogy akik nem tartoznak gyülekezetbe, azok azt mondják, hogy lehet otthon is imádkozni. Bizonyára hallottuk mi is, akár családban, akár ismerőstől, hogy lehet otthon is imádkozni. Persze, ez igaz, lehet otthon is imádkozni, de ez úgy igaz, hogy akik a gyülekezetben imádkoznak, azok otthon is imádkoznak. Akik meg csak otthon imádkoznak, azok sajnos nem imádkoznak a gyülekezetben. Aki a közösségben imádkozik, az nyilván imádkozik otthon is, sőt, Jézus a Máté 6-ban azt mondja, hogy: „amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván!” A Cselekedetek könyvében, pünkösd után viszont arról van szó, hogy a gyülekezet foglalatos volt az apostoli tanítással, az ma az igehirdetés, foglalatos volt a kenyér megtörésével, az az Úrvacsora volt, és az imádsággal. Tehát, testvérek, Jézus tanít bennünket, hogy amikor egyénileg imádkozunk, azt is csak úgy tehetjük, mint a közösségnek egy tagja. Ha otthon imádkozunk is, úgy kell imádkoznunk, mint a gyülekezet részei, mert ezzel kifejezzük, hogy vannak még mások is rajtunk kívül, akik velünk egyenlő, drága hitet nyertek, akikkel egy Lélekkel itattattunk meg, és vannak testvéreink, akiket az Atya Jézus Krisztus által gyermekeivé fogadott. Aki csak otthon próbál imádkozni, azoknak imádságai egy idő után elsorvadnak, a végén el is tűnnek.

Amire tanítanak még bennünket ezek a zsoltárok, hogy Istent dicsérni és magasztalni nem csak akkor lehet és kell, amikor jól mennek a dolgaink. Hiszen figyeljétek meg, hogy ezekben a zsoltárokban, amiket olvasunk naponta, a zsoltáríró mennyi nyomorúsággal küzd! Némelyik betegséggel küzd, némelyik szegénység-

gel, mások üldöztetéssel, és mégis dicsérik, magasztalják az Urat. Ezeknek a zsoltároknak egy része, a 111. zsoltár körül, a hallél dicsérő zsoltárok, amiket Jézus Krisztus, amikor a Getsemáné kertbe ment a nagypénteki keresztre feszítés előtt, énekelt a tanítványaival. Azt olvassuk, hogy zsoltárokat és dicséreteket énekelve mentek a kertbe. Pedig, testvérek, nem lehetett mondani, hogy Jézus Krisztus ott a legnagyobb jóra vagy örömre készült, hanem a szenvedésre, az elárultatásra, a kínra, a Golgotára, és mégis dicséretet énekeltek. Azért, testvérek, mert ezeknek a zsoltároknak nem a formája az, hogy dicséret, hanem a tartalma a dicséret. Az előző énekeskönyvünkben úgy jelölték meg, hogy zsoltárok, dicséretek, lelki énekek. Azt mondja Pál: énekeljetek zsoltárokat, dicséreteket, lelki énekeket, hálával zengedezvén szívetekben az Úrnak! Itt a dicséret, amit a zsoltár jelent, nem a formára vonatkozik, mint az irodalomban, hogy van vers, novella, regény, dráma. Itt a tartalomról van szó, ami Isten dicsérete. Azért, testvérek, mert a hit mindig dicséretre készteti az embert, és nem csak akkor, amikor jól mennek a dolgok, rendben van minden, hanem akkor is, amikor nyomorúságban vagyunk.

Éppen a héten is gondolhattunk arra, hogy mi a temetésen éneklünk, benne van a református szertartásban. Ezek az énekek az Istent magasztalják, pedig, ha valahol szomorúság van, az éppen a temetés, az elválás, a gyász, a fájdalom, az elköszönés, az elbúcsúzás, és mégis éneklünk. Azért, mert dicsérjük az Istent. Ezek a hitnek és a bizalomnak az imádságai, mert aki dicséri az Istent, az magasztalja az Urat. Ahogy a mai zsoltárversünk mondja: magasztaljátok az Urat, mert örökké való az Ő kegyelme! Ez a szó a Bibliában, hogy magasztalni, talán a Lukács evangéliumában látszik a legszebben, amikor Mária hálaénekében magasztalja az Urat. Azt mondja: „magasztalja az én lelkem az Urat, és örvend az én lelkem az én szabadító Istenemben.” Ez a szó, hogy „magasztalni”, az eredeti görögben azt jelenti, hogy „fölemelni”, maga fölé emelni. Vagyis, testvérek, amikor Mária meg a hívők, azóta is, amikor magasztaljuk az Urat, akkor semmi mást nem teszünk, mint fölemeljük az Urat. Fölemeljük magunk fölé, a problémáink fölé, a szomorúságunk fölé, a gyászunk fölé, a betegségünk fölé, a csalódásaink fölé, a zsákutcáink fölé. Fölemelni az Urat, mint ahogy keresztelő János mondja: neki Őt föl kell emelni, Neki növekednie kell! Keresztelő János sem szeretett volna mást, mint fölemelni az Urat. A hívő embernek is megvannak a problémái, a nehézségei, de nem ezeket emeli föl, hanem az Urat akarja fölemelni, és dicséri az ő szabadító Istenét.

Ami minden zsoltárban közös, ahogy a zsoltárírók megfogalmazták: dicsérem az Urat teljes szívemből. Tanuljuk meg, testvérek, hogy Istent dicsérni csak teljesen átadott élettel és szívvel lehet! Azt mondja a 119. zsoltár, hogy azok boldogok, akik teljes szívvel keresik az Urat. Jóel könyvében olvassuk: térjetek meg hozzám, – mondja az Úr –, teljes szívvel! A Máté 22-ben Jézus, aki összefoglalja ott a Tízparancsolatot, hogy: szeresd az Urat, a te Istenedet! Hogyan? Teljes szívedből, erődből, elmédből. Akinek csak félig-meddig az Úré a szíve, az egyre fogyni fog, egészen addig, míg végleg el nem fogy. Kálvin jelképe volt egy szívet tartó két kéz, mert az volt a kedves mondása, hogy: „szívemet, mint égő áldozatot, neked adom, Uram!” Ott a kézben egy teljes szív van. A teljes szív a Bibliában a teljes életátadást jelenti. Nem tartok meg semmit magamnak, ahogy egy kedves énekben énekeljük: „mindent csak Te, semmit sem én!”

Ezek a zsoltárok felszólítják az embert Isten dicséretére: dicsérjétek az Urat, magasztaljátok az Ő nevét, áldjátok az Urat! Érdekes, testvérek, hogy fel kell szólítani erre még azokat is, akik Istenhez tartoznak, akik az Úréi. Ezt nem a piacon mondták el a kofáknak, akik ott árultak vagy vettek, hogy dicsérjétek az Urat, hanem a templomban mondták, a közösségben, a gyülekezetben. Felszólították a gyülekezetet, pedig ennek evidensnek kellene lennie. Aminek természetesnek kellene lennie, tudniillik, hogy „dicsérd az Urat", arra fel kell szólítani? A bűneset után igen. A bűneset előtt nem kellett felszólítani, mert Isten arra teremtette az embert, mondja az angolszászok Kátéjának első kérdés-felelete, hogy Őt dicsérje és magasztalja. Erre teremtettünk, ez hozzá tartozott az emberi élethez, hogy az Istent magasztalom, de a bűneset óta már nem tartozik hozzá. Sokkal inkább az tartozik hozzá, hogy ezt az Istent szidják, káromolják. Ennek az Istennek a nevével visszaélnek, és olyan módon használják, amit a szószékről nem is mondok el. A bűneset óta erre az embert már fel kell szólítani, mert már nem magától értetődő, hogy azt az Istent, aki teremtett, alkotott, aki formált, azt az ember dicsérje. Azt az ember nem hajlandó dicsérni és magasztalni, sőt, az ellenkezőjét teszi. Ezért Istennek bizonyos dolgokat felszólításként kellett beleírni a Szentírásba. A Tízparancsolat ötödik parancsolata arról szól, hogy: „tiszteld apádat és anyádat!" Vannak itt gyerekek a gyerekmegőrzőben, az óvodás foglalkozáson, a gyermek istentiszteleteken, és fel kell szólítani erre, hogy tiszteljem az apámat és anyámat? Igen, mert a bűneset után erre fel kell szólítani, hogy ne verd meg az apádat, le ne szúrd az anyádat, hanem szeresd, tiszteld a szüleidet! Ahol kisgyermek van a családban, azok tudják, hogy mennyi törődés, mennyi lemondás, mennyi álmatlan éjszaka! Erre fel kell szólítani az embert, hogy tiszteld a te apádat, anyádat, meg szeresd? Igen, a bűneset után fel kell szólítani arra az embert Keresztelő Jánosnak, hogy: „térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa!" Nem az lenne a normális, hogy az ember az Isten jelenlétében van? Arra kell felszólítani, hogy keressék az Urat, amíg megtalálható, hívják segítségül, míg közel van? Fel kell szólítani, mert a bűneset óta nem Isten jelenlétében van az ember, nem Őt áldja, és nem Őt magasztalja. Adja Isten, testvérek, hogy lássuk ezekben a zsoltárokban azt az Istent, aki dicséretre méltó! Aki egyedül méltó arra, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. A Jelenések könyve szintén ezzel fejeződik be, hogy a menyei seregek ezt éneklik, hogy méltó, mert ott már látják. Az üdvözültek serege már látja, hogy méltó a dicséretre a megöletett Bárány. Ott állnak a királyi szék előtt, mert ott már dicsérik az Istent. Jó lenne, ha most elkezdenénk, amíg miénk a ma, Istent magasztalni, Istent áldani!

Testvérek, mit mondanak ezek a zsoltárok, miért dicsérik Istent, miért áldják Istent? Látjátok, minden ige mögött az van, hogy: magasztaljátok az Urat, mert... Tehát, van valami oka annak, hogy Istent miért magasztald, miért áldd. Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme! Nem tehetem, hogy ne emeljem ki a 135. zsoltár 4. versét: „dicsérjétek az Urat, dicsérjétek az Úrnak nevét, mert kiválasztotta magának az Úr Jákóbot, Izráelt saját örökségéül." Testvérek, az a megdöbbentő ebben, hogy Jákóbot választotta. Tudjátok, hogy Jákób neve azt jelenti, hogy „csaló". Isten egy csalót választott, mintha ma azt mondaná egy vállalat vezérigazgatója, vagy egy bankigazgató, hogy ő olyan biz-

tonsági őrt akar felvenni, aki egész életében lopott. Hátha itt nem fog! Nem tudom, hogy találnánk-e ilyen vezérigazgatót, aki a legnagyobb csalót vagy tolvajt állítaná munkába oda, ahol a pénzt kell őrizni. Azt hiszem, hogy ilyen nincs. Miért magasztaljátok az Urat? Mert Jákóbot választottak ki, a csalót. Ez a Jákób egész életében csalt. Megcsalta az apját, a testvérét, utána az apósát, akit csak lehetett. Ő mindig jól akart járni. És Isten kiválasztotta magának Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül, mert utána az Izráel nevet kapja, ami azt jelenti, hogy Isten hőse, Isten harcosa. Nem maradt Jákób, mert akit Isten kiválasztott, azt nem hagyja meg abban az állapotban, azt Izráellé teszi, formálja, Lelke által munkálkodik benne, és örökséget ad neki. Az örökség olyan, hogyha valaki örökségül akar adni valakinek valamit, ahhoz senkinek semmi köze. Ahhoz, hogy te az aranyláncodat kire hagyod, senkinek semmi köze. Ha te a szomszéd kislányra akarod hagyni, akkor arra hagyod, mert a tiéd. Hogy Isten mit akar adni Izráelnek, az ő népének, ki szólhat bele? Mondja is egyik helyen: az enyém, és azt teszek vele, amit akarok. Isten úgy döntött, hogy ez az ember örökséget kap a szentek között, örökséget kap a mennyben, örökséget kap az üdvösségben, a mennyei Jeruzsálemben. Kiválasztotta az Úr Jákóbot.

Ma sajnos divat lett a kiválasztást tagadni, ami megdöbbentő. Mi, reformátusok, nem tagadhatjuk, mert a Biblia ezt adja elénk. Van egy ilyen hamis teológia ma, hogy a kiválasztás nem igaz, ki lehet húzni a Bibliából, nincs kiválasztás. Mi az, hogy az Isten kiválaszt némelyeket? Szeretném a szívetekre helyezni, hogy a zsoltárírókban a kiválasztás ténye nem kérdéseket gerjeszt, nem tagadást szül, nem ellenkezést, dühöt és gyűlöletet vált ki, hanem dicséretre indít! Még egyszer mondom, hogy némelyek jól be tudják írni a szívükbe, ha az Isten Lelke beírja! A zsoltárokban a kiválasztás ténye nem kérdéseket gerjeszt, nem tagadást szül, nem ellenkezést, dühöt és gyűlöletet vált ki, hanem a zsoltárost dicséretre indítja. Dicsérjétek az Urat, mert kiválasztotta Jákóbot! Pál apostol is megértette ezt, és milyen boldog volt! Spurgeon, meg a többiek, meg én is megértettem ezt, és milyen boldogok lettünk! Milyen lelki örömet adott, hogy ilyen Istenünk van! A kiválasztás tehát oka az Isten dicséretének, az Isten magasztalásának.

A másik, ami miatt dicséretre indítja a hívőt, az Isten lénye, mert hatalmas tervei vannak, és amit eltervezett, azt végbe is viszi. Amit Isten eltervezett, azt végbe is viszi. Tudjátok, de sokan nem hallották tőlem, hogy egyszer belenéztem az egyik felekezetnek az internetes közvetítésébe. Vigyázzatok nagyon, mit néztek, mert sok szemét is van közte istentisztelet cím alatt! Arról szolgált az igehirdető, hogy ha Istennek valami nem jön be, neki van egy B terve is, ha az A nem jön be. Ha a B nem jön be, akkor biztos van egy C, mert nem tudta megcsinálni. El is zártam rögtön, mert azt mondtam, hogy ez istenkáromlás. Mert amit Isten akar, azt megteszi. Ember nem állhatja útját, nem siettetheti, nem késleltetheti, mert ahogy énekeltük az előbb, hogy amit akar az égen, megteszi földön, vízen. Ő Isten, testvérek, neki adatott, Ő a hatalmas, övé a hatalom, és Ő meg fogja tenni azt, amit akar.

Kicsoda olyan Isten, mint a mi Istenünk? – teszi fel a kérdést Istennek egy szent embere. Kicsoda olyan Isten, aki megteszi, amit akar, akinek a kezében van minden, aki felemeli a felhőket a földnek széléről, villámlást készít, hogy eső legyen, szelet hoz elő tárházából? Az Ő kezében van a természet. Miért? Mert Ő te-

remtette. Ha idejön az orgonaépítő, rögtön tudja, mihez kell nyúlni. Mert ő csinálta. Ha valamit igazítani kell, ő oda nyúl, ahova éppen kell, mert ő készítette. Ha Isten teremtette, Ő oda nyúl, ahova kell. Ő tudja, hogy mit kell csinálni. Milyen csodálatos dolog, amikor valaki megérti a természeti törvényeket! Erről még szeretnék szólni, hogy: magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökké való az Ő kegyelme! A zsoltárírók ezért magasztalják az Urat, mert kegyelmes. Figyeljétek meg, testvérek, hogy ha valaki csak valamit tud Istenről, azok azt mondják, hogy a jó Isten. Általában így emlegetik, hogy majd a jó Isten elrendezi, majd a jó Isten ezt csinálja, majd a jó Isten azt csinálja. Testvérek, az a csodálatos, hogy a zsoltáríró nem csak jónak ismeri Istent, mert az kevés, hanem kegyelmesnek is. Azért áldjátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme! Vagyis, a kegyelme még nagyobb, mint a jósága. Mit jelent a jóság? Ha Isten jó lenne, akkor azt jelentené, hogy a bűn fölött szemet huny. Hogy Isten kegyelmes, az meg azt jelenti a Bibliában, hogy nem bűneink szerint cselekszik velünk. A jó azt jelenti, hogy szemet hunyni a bűn felett. A kegyelmes meg azt jelenti, hogy megoldani a bűnkérdést. Isten nemcsak jó, hanem úgy jó, hogy kegyelmes, mert megoldotta a bűnkérdést. Az ő Fiát büntette meg a mi bűneinkért. Békességünknek büntetése rajta van. Sokan bele akarnak fogódzni abba, hogy az Isten jó. Adjon nekem szép időt, ha a Balatonon vagyok, legalább 30 fokos meleget, meg ne essen az eső! A jó Isten adjon nekem ezt, adjon nekem azt, meg amazt! Ha valaki azért magasztalja Istent, mert kegyelmes, akkor azt mondja, hogy nemcsak abban látom az Istent, hogy jó, mert megajándékozott mindennel, hanem abban is, hogy eltörölte az én bűneimet. A zsoltárírók ezért boldogok, a hívők ezért boldogok, mert nem bűneink szerint cselekszik velünk, mert elfedezte, eltörölte a mi álnokságainkat és bűneinket, mint felleget, és Krisztusban van a mi váltságunk. A zsoltárírók ezért magasztalják, mert Isten kegyelmes. Te hogyan ismered Istent? Úgy, mint jó, vagy úgy, mint kegyelmes Isten? Aki könyörült rajtam, és nem azt adta, amit érdemelnék.

Sokat gondolkoztam azon, hogy miért emlegeti itt a bálványokat a 135. zsoltár írója. Mert azzal folytatja, miután Istent dicséri, hogy micsoda hatalmas jeleket, csodákat tett Egyiptomban, népe életében, az ellenség életében, és azt mondja, hogy a pogányok bálványai ezüst és arany. Szájuk van, de nem beszélnek, szemük van, de nem látnak, füleik vannak, de nem hallanak. Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, és mindazok, akik bíznak bennük. Azért említi a bálványokat, testvérek, mert ha valaki ezt az Istent nem hajlandó dicsérni, annak lesznek istenei, csak azokat úgy hívják, hogy bálványok. Neki olyan istene lesz, ami nem olyan, mint az élő Isten, aki beszél, szól, ért, érez, kegyelmes, hanem olyan istene lesz, amit ki kell faragni, akinek ugyan van szeme, de nem lát vele, van füle, de nem hall, van szíve, de nem érez, és mégis benne bízik az ember. Érettségire viszi magával a kis plüss oroszlánt, mert hátha segít. Nem, tanulni kellett volna! Tehát, a bálvány is hitet igényel, kéri a te lelkedet. Ez nem csak annyi, hogy egy bálványt az ember tisztel, vagy imád, amit Isten nem engedett meg. Az élő Isten azt mondja, hogy: ne vesd abba a bizodalmadat! Se a természetbe, a holdba, a csillagokba, a csillagok állásába! Szerintem majdnem mindenki tudja, hogy miről beszélek, mert abban bízik az élő Isten helyett. Aki az élő Isten helyett másban bízik, mást szeret és mást imád, annak az ítélet napján, testvérek, nincs mentsége. Nincs fel-

mentése az ítélet alól, a kárhoztatás alól annak, aki képes arra, hogy bálványt imádjon. Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Végül néhány gyakorlati kérdés, amelyet nem tehetek meg, hogy nem mondjak el. Hogyan történik Isten magasztalása? Sokan azt mondjuk, hogy az énekkel, az imádsággal. Egyrészt ott imádom Istent, ahol ezt Ő elrendeli. Ő pedig nem rendelte el máshol, hanem a gyülekezetben, az istentiszteleten. Akik Istent imádják, Lélekben és igazságban imádják. Azt mondja: dicsérjétek az Urat, akik az ő házában álltok! Egy kocsmában nehéz Isten magasztalni, ugye, miközben valaki épp egy-két üveg sört lenyom, de az Úr házában lehet. Magasztaljátok az Urat, akik az Úr házában vagytok! Az istentiszteleten való részvétellel, a közösségben való megjelenéssel már magasztalom az Urat. Magasztalom az Istent a figyelésemmel.

Amikor Hollandiában voltam, a presbiterek ott ülnek, ahol most a keresztelőre érkezett család ül. Kérdeztem, hogy miért ülnek ott a presbiterek. Azt mondja a lelkész, azért, hogy lássa a gyülekezet, hogy nem alszanak. Persze, ha a presbiter ott van az istentiszteleten egyáltalán. Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! A Cselekedetek könyvében olvassuk, hogy Lídia feszülten figyelt, hogy mit prédikál Pál. Azzal is lehet Istent magasztalni, testvérek, amit mostanában meg kell, hogy említsek, tudniillik, magasztaljuk az Urat azzal is, hogy pontosan jövünk az istentiszteletre. Különösen a csütörtöki bibliaórán figyeltem meg, hogy van, aki a 6 órás kezdés helyett 3/4 7-kor jön rendszeresen. Ha a jövő hetire akart jönni, akkor korán jött, de ha az aktuálisra akart jönni, akkor már elkésett, mert már majdnem imádkoznak. Nem azért, mert éppen egy villamos elromlott, leállt a busz, és meg kellett várni a következőt, hanem mindig azok késnek, akik rendszeresen elkésnek. Az is nagy divat lett, erről is hadd szóljak, mert muszáj, szoktuk kérni, ki is van írva, hogy aki bejön a templomba, halkítsa le a telefonját, vagy zárja el! Ha valaki nem tudja, nem baj, én is nehezen tanultam meg, de akkor otthon hagyom. Semmi baj nem történik, ha három órára otthon hagyjuk. Nem vagyunk olyan fontosak testvérek, hogy bennünket mindenütt, mindig, mindennel el lehessen érni. De mondok ettől egy kirívóbbat is. Egyszer egy lelkész tanította meg a gyülekezetet erre úgy, hogy zsebében hagyta a telefont, és megkért valakit, hogy majd a prédikációja közben hívja fel. A lelkésznek megszólal a telefonja, kiveszi, tessék, szervusz, itt vagyok. Aztán lemegy a szószékről, és kint lebeszéli, aztán visszajön. A gyülekezet meg van rökönyödve. Akkor a lelkész azt mondja: testvérek, én is legalább így meg vagyok rökönyödve, ha ti ezt csináljátok. Hát az, amit az Isten üzen, nem fontos, de az, amit a szomszédom, vagy a gyerekem, vagy az unokám mond, az annyira fontos, halaszthatatlan? Testvérek, magasztaljuk mi ezzel az Urat? Mit gondolunk? Én is jártam így egy temetésen, hogy bekapcsolva hagytam a telefont, de hála Istennek, nem szólalt meg. Előfordulhat, hogy nem halkítod le, de gyorsan zárd el, nem kell kimenni lebeszélni, majd visszahívod utána! Nem lehet az olyan nagyon fontos dolog. A szeretteink, akik a legfontosabbak, azok tudják, hogy 10-től 11-ig istentiszteleten vagyunk, tehát nem kell hívni olyankor. Legalábbis remélem, hogy tudják.

Még beszélhetnék arról is, hogy milyen ruhában jövünk! Valakinek azt mondtam, hogy olyan ruhába gyere az istentiszteletre, amiben elmennél egy diplomaosztóra, amiben átvennéd a diplomádat, amiben elmennél egy esküvőre! A 103.

zsoltárban így olvassuk: Áldjad én lelkem az Urat, és egész valóm! Nem csak a lelkem, hanem egész valóm: testem, lelkem, életem, hajviseletem, minden áldja az Urat! Mind őrá mutat, mert fel szeretnénk emelni, az én lelkem felemeli az Urat, mert Ő a nagy. Testvérek, hadd fejezzem be azzal, hogy kezdjük el Isten magasztalását, mert a mennyországban csak ezt fogjuk csinálni! Jó benne gyakorolni magunkat, olyanokat meg elhagyni, amit odaát nem fogunk csinálni! Amit fogunk, abból pedig már most gyakoroljuk magunkat! Magasztaljátok az Urat, áldjátok az Ő nevét!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, valóban mindenért hadd adjunk Neked hálát! Bocsátsd meg, hogy csak egyes dolgokért szoktunk köszönetet mondani, és nem tudjuk, hogy mindazért is hálát kell adnunk, ami Tőled jön, ami tudtoddal történik, amiről esetleg csak később derül ki, hogy javunkra válik és javunkra fordítod. Ezért hálát adunk Neked az életünkért, hálát adunk Neked a mai napért, hálát adunk az igéért, mert hatalmas Isten vagy, és szeretnénk Téged dicsérni, áldani és magasztalni, naggyá tenni és felemelni! Bocsáss meg Urunk, ha eddig csak magunkat emeltük, meg sokszor a mi dolgainkat, problémáinkat, nehezeinket, vagy éppen örömeinket emeltük fel, és nem Téged tettünk naggyá, akitől jön minden jó adomány és tökéletes ajándék!

Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük beteg és idős, megfáradt testvéreinket. Köszönjük, Urunk, hogy vigasztalásodat kérhetjük a család számára, akik a héten búcsúztak szerettüktől. Köszönjük, hogy Te vagy a feltámadás és az élet. Vigasztald őket, hogy hálás szívvel tekintsenek rád és emeljenek naggyá! Kérünk Téged ezért a teremtett világért, ahol annyi nyomorúság, káromlás, Isten nélküliség van, ahol háború van, ölik egymást az emberek. Olyan nagy szükség lenne, hogy teremts békét, Urunk, a mi időnkben itt a földön!

Ámen.

190. ének

1. Ti, keresztyének, dicsérjétek Istent, / Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok,
   És mindenkoron a szent helyen vagytok – / Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek, / Jézus nevében hozzá siessetek,
   És tiszta szívet hozzá emeljetek – / Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten, / Megigazítson a Fiú Úr Isten,
   És megszenteljen a Szentlélek Isten / Mindenkoron! Ámen.